

Sygn. akt III UK 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania L. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gorzowie Wielkopolskim
o przyznanie emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Szczecinie

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt III AUa 155/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację L. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 grudnia 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 maja i z dnia 23 lipca 2013 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury na podstawie art. 184. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) ze względu na nieudowodnienie 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Według poczynionych ustaleń, skarżący wykazał 13 lat, 8 miesięcy i 26 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Wnosił o uzupełnienie tego okresu o czas zatrudnienia w przedsiębiorstwie Z. W., u którego - jak twierdził - wykonywał prace spawalnicze gazowe i elektryczne przy remontach instalacji wodnych, ciepłowniczych i

kanalizacyjnych. Przedstawiony na to dowód z zaświadczenia dnia 28 października 1994 r. wystawionego przez Z. W. o zatrudnieniu skarżącego w jego firmie w okresie od dnia 19 maja 1987 r. do dnia 27 października 1994 r. i wykonywaniu przez niego prac w szczególnych warunkach został uznany za niewiarygodny wobec sprzeczności z własnoręcznie wypełnionym przez skarżącego wnioskiem z 2005 r. o ustalenie kapitału początkowego oraz kwestionariuszem dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych. W tych dokumentach skarżący wskazał prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie instalatorstwa sanitarnego i ogrzewania oraz instalatorstwa gazowego i ślusarstwa od dnia 20 lutego 1987 r. do dnia 6 czerwca 2002 r., a następnie w okresie od dnia 15 lipca 2003 r. Uwzględniając jeszcze, że wcześniejsza emerytura przysługuje na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) tylko pracownikom wykonującym prace wymienione w wykazach - załącznikach do rozporządzenia, Sąd drugiej instancji oddalił apelację.

Skarga kasacyjna L.G. została wywiedziona na podstawie naruszenia prawa materialnego przez zastosowanie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wydanego na podstawie uchylonej delegacji ustawowej z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) i konstatacji, że z dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w szerszym zakresie reguluje się sprawy świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, choćby przez posłużenie się zamiast pojęcia pracownika, pojęciem ubezpieczonego. Skarżący wskazał także na naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy przez pominięcie przez sąd pierwszej instancji przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony a także dowodu ze świadectwa o zatrudnieniu wydanego przez Z. W., naruszenie art. 386 § 4 k.p.c., gdyż Sąd Apelacyjny nie uchylił zaskarżonego wyroku i nie przekazał sprawy do ponownego rozpoznania oraz art. 233 k.p.c. przez wydanie orzeczenia w oparciu o sprzeczne ustalenia, jak też art. 328 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający skuteczną kontrolę kasacyjną.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przedstawił, że jest oczywiście uzasadniona „wobec rażących naruszeń prawa przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku skutkującym niezgodność z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości co do jej rozstrzygnięcia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania - odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi, gdyż w ramach przesądu Sąd Najwyższy rozważa tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym natomiast, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Co więcej, uzasadnienie przyczyn kasacyjnych dotyczące ustaleń faktycznych zawiera niedopuszczalne motywy obejmujące kwestie

niestanowiące przedmiotu kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).